

מסורת הש"ס

(א) לקמן פט', (ב) למוטות
על: ע"ש, (א) ס"א כחית,
(ד) קדושין מט': פניהדרינ'
כד: (ה) כ"ב: (ו) (ז) כ"ב:
ח: (י) (י"א מלכ), (ח) כ"ב:
יד: (ט) ה'כרה, (י) נדרש
נמי למלח' הדושע פל'י
רש"ל, (כ) והשע' א' ישעיה
א, עמוס א - צימי עוהי,
מכא - א - צימי יומם
אחז ומקוה,

תורה אור השלם

1. אני חזקת וישי
כמגדלות א' יחית
בעיני כמזצות שלום:
שיר השירים ח י
2. ויהי ביום ההוא נאם
י' תקראי אישי ולא
תקראי לי עוד בעלי:
הושע ט יח
3. אחות לנו קטנה
ושדים אין לה מה נעשה
לאחנתו ביום שדבר
בה: שיר השירים ח ח
4. אשר בגניו כנטיעים
מגדלים כנעוריהם
בנותיני כנזות מחסבות
תבנית היכל:
תהלים קמ"ב יב
5. י' צבאות י'ן עינים
ואכלו וכבשו אבני קלע
ושונו המו כמו י'ן וקלאו
כמזרק כנזיות מזבח:
זכריה ט טו
6. מנזינו מלאים מופקים
מזן אל י'ן צאוננו
מאליפות מרובות
בחורבנות:
תהלים קמ"ב יג
7. דבר י' אשר יהי אל
הושע בן בארי בימי
עזיה יותם אחז ויחזקיה
מלכי יהודה ובימי
ירבעם בן יואש מלך
ישראל:
הושע א א
8. תחלת דבר י' בהושע
ויאמר י' אל הושע לך
קח לך אשת ונונים וילדי
ונונים כי ונה תונה
הארץ מאד י':
הושע ט א
9. וילך ויקח את גמר
בת דבליה ותהר ותלד
לו בן:
הושע ג ג

תהלים קמ"ב יג
7. דבר י' אשר יהי אל
הושע בן בארי בימי
עזיה יותם אחז ויחזקיה
מלכי יהודה ובימי
ירבעם בן יואש מלך
ישראל:
הושע א א
8. תחלת דבר י' בהושע
ויאמר י' אל הושע לך
קח לך אשת ונונים וילדי
ונונים כי ונה תונה
הארץ מאד י':
הושע ט א
9. וילך ויקח את גמר
בת דבליה ותהר ותלד
לו בן:
הושע ג ג

מוסף תוספות

א. דשמו כיון שכבר
הגידה שבחה שמו לא
תלך עכשיו בבית אביה.
תוס' שאנן, ב. שלא
הגידה שבחה עיניו, שם.

האשה פרק שמיני פסחים

פז.

עין משפט נר מצוה

א א מ"י ס"ב מהל' ק"פ
הכלל יא:
ב ב שם הלכה יג:
ג ג שם הלכה יג:
ד ד שם הלכה יא:

מוסף רש"י

זו עילם שזכתה ללמוד
ולא זכתה ללמוד. שהיה
בה דעאל כדמיו (דעאל
ח) ולי בשוין ה'כרה
אשר ציילם המדינה, וכן
מדרש, ולא היו דורס
עוסקים כמורה ולא זכו
אלו הממנים ללמוד, כאלו
לא היה להם שדים להניק
אכל ככל זמנה ללמוד
כדמיו כעורל כי הכין
לצו לדרוש את מורם
לי ולשעת וללמוד כישאל
קח ומשפט (קדושין טו:
וכע"ז סנהדרין כד.), אני
חומה זו כנסת ישראל.
כולם שוין לענין חומה
וגוררים עממן מלמעט
צטנדי מוכס (ב"ב ח.).
שנתבאו באותו הפרק.
צימי חומה המכירה, עוהי
יומם אחז ומקוה, נארינעס
נציאם הלז כמ"ב ק. מון
ממכה של היה צימי
עוהי, אכל היה צימי יומם
אחז ומקוה (שם יד.).

רבינו חננאל

האשה שהיא בבית בעלה
שחט עליה אביה שחט
עליה בעלה כ"י, כיון
ששנינו תאכל במקום
שורצה. וייקנין מינה
ירש בריה, וכאלו נהביר
כי מעט שחיטת הפסח
בוה נמנית. ושנינו מאי
ממקום שהיא רוצה בשעת
שחיטה. ורמין עליה
האשה רגל ראשון משל
אביה, ואם תאמר ממקום
חמיה ורדופה לילך להגיד
שחיטה בבית אביה, בוראי
בשל אביה רוצה. אבל
מכאן ואילך ממי שהיא
רוצה בשעת שחיטה.
אחות לנו קטנה, אמר
רבי יוחנן זו עילם
שזכתה ללמוד ולא (זכתה)
ללמוד. בימי עוהי מלך
יהודה נתבאו ארבעה
נביאים הושע ישעיה עמוס
ומיכה. גדול שבכולן
הושע שנאמר תחלת דבר
ה' בהושע תחלה לארבעה
נביאים באותו הפרק כ"י.

האשה. מאי רוצה בשעת שחיטה. ודוקא ציררה בשעת
שחיטה אכל לא ציררה אינה אוכלת לא משל זה ולא משל
זה אכל צרישא אפילו סתמא אוכלת משל בעלה: **כאן ברדופה כאן**
בשאינה רדופה. אור"ת דכל נשים רדופות הן להגיד צבית אביהן
כשנמלאו שלמות צבית חמיהן והשתא

מוקי מתני' צשאנה רדופה כגון
שצרגל הראשון שאחר חופה לא הלכה
לצית אציה ומיירי מתני' צרגל שני
לחופתה והוא ראשון להליכה שצרגל
שלפניו לא הלכה הלכך כיון שאינה
רדופה ספק הוא דשמא גס צוה לא
תלך וצריכה לצרר אי נמי מתניתין
מיירי צרגל ראשון לחופתה ואינה
רדופה לפי שמייירי שצבר קודם צרגל
הגידה שצחה צבית אציה ולכן הוי
ספק אף צרגל ראשון ורישא דקמני
תאכל משל בעלה צרגל שני להליכה
שצבר היתה צבית אציה צרגל שלפניו
וצרייתא צרגל רדופה צרגל הראשון
לחופתה ולהליכה - דודא דעתה צשל
אציה דהיא רדופה להגיד שצחה
שנמלאה שלמות ומכאן ואילך דקמני
היינו צרגל שני ועדיין לא הגידה
שצחה דלא הוא ספק והלכה דקמני
צצמניתין לאו דוקא דלי דוקא כצ
גילתה דעתה שרונה צשל אציה א"י
אפילו הלכה כל זמן שלא ציררה ספק
הוא אכל הלכה לעשות לא גרס וא"י
גרס צ"ל דלעשות לאו דוקא והשתא
אמי שפיר הא דגרס דכמ"ב אז הייתי
צצנינו כמולאם שלום וגו' וגרס נמי
וא"י יוחנן דמייתי ראייה דסתם כלה
רדופה להגיד שצחה:

בזויות מובח. מה להלן דס אף
כלא דס נדוט:

בימי עוהיה. ונבא ד' נביאים
אע"ז דמכירה אל כמ"ב ציה
עוהיה אלא צימי יומם אחז ומקוה
מ"מ כיון דכמ"ב קרא סתם י"ל
שצמלת מלכות יומם נתנצל ולא
היה עדיין עוהיה חי אלא שנמנע
ומלך יומם צנו מחמיו צימיו:
אמר ד' הקב"ה להושע. ממה
שאמר לו לקח אשת ונונים
דרש שמסתמא כן אמר לו וכן השיב:
ירעאל

וגדול שבכולן הושע שנאמר
תחלת דבר ה' בהושע וכו' בהושע דבר תחלה והלא ממשה עד הושע כמה
נביאים א"ר יוחנן תחלה לארבעה נביאים שנתבאו באותו הפרק ואלו הן
הושע ישעיה עמוס ומיכה אמר לו הקדוש ברוך הוא להושע בנך חטאו והיה
לו לומר בנך הם בני חנוניך הם בני אברהם יצחק ויעקב גלגל רחמך עליהן
לא דיו שלא אמר כך אלא אמר לפניו רבש"ע כל העולם שלך הוא העבירים
באומה אחרת אמר הקב"ה מה אעשה לזקן זה אומר לו לך וקח אשה וזנה והוליד
לך בנים וזונים ואחר כך אומר לו שלחה מעל פניך אם הוא יכול לשלוח אף
אני אשלח את ישראל שגא' ויאמר ה' אל הושע לך קח לך אשת וזונים וילדי
וזונים וכתוב יולך ויקח את גומר בת דבליה גומר אמר רב שהכל גומרים בה בת
דבליה

לקמיה מפרש להו ובכולהו כצ צה"ס צימי עוהיה יומם אחז ומקוה שכולן החלו להינצל צימי
עוהיה וקיפחו חי ארבעה מלכים: לא דיו שלא אמר כן. אתה למד ממה שאמר לו הקדוש ברוך הוא קח לך אשת וזונים ולא אמר כן
לנציא אחר: (מלמתי כלן הגה"ה מלשון רבינו ארבעה נביאים כולו כמ"ב צוה צימי עוהיה צר ממכיה דכמ"ב ציה יומם אחז ומקוה
וצעמום לא כמ"ב אלא עוהיה ומיכה צימיו נתנצל אלא שצבר נתנע ויומם צנו שופט על הארץ לפיכך לא נקרא על שמו אכל
שלשה היו קודם שנלטרע צעמום [א] נאמר שנתים לפני הרעש וישעיה ציום הרעש דכמ"ב (ישעיה ו) וינועו אמות הספים שרעשו עליונים
לשורפו ותחמיתים לצולעו כמשפט קרח ועדמו שערערו על ההוהה ואותו היום נתנע והושע קודם לכולן): הכי גרסינן **אומר** לו קח לך
אשת וזונים ואח"כ **אומר** לו שגא: וילדי וזונים. שתלך לך צנים וזונים ספק שלך ספק של אחרים: גומרים צה. ציאתם ותאווה לצס:
דבליה

האשה. **האכל משל בעלה.** דמסתמא דעתה לימנות על של
בעלה כל זמן שלא פירשה שהיא דעתה צשל אציה: רגל
הראשון. כך דרך הנשואות ללכת לצית אביהן רגל הראשון שאחר
הנשואין: **האכל ממקום שהיא רוצה.**

רדופה לילך עד הנה לצית אציה תמיד
הלכך מספקא לן ציה ניהא לה אלא
אם כן פירשה: **אפוטרופסין.** שהיו
לו שנים והמנוהו זה על פסחו וזה על
פסחו: **לא יאכל משל שניהן.** לא
מפסחו של זה ולא משל זה ואפילו
המנוהו האחד על פסחו מני נתן רשות
לחלק האחר לימנות על זה ואין לו
תקנה אלא א"כ רצו שניהן שימנה עם
האחד: **לא יאכל משל רצו.** דמסתמא
לא היה דעת רצו להימנות חלק
החירות על פסחו: **גב' שמעט**
מינה יש צריה. קס"ד ממקום שהיא
רוצה צשעת אציה קאמר ואמרינן
הוצר דשמיטה חזיקה דהאי פסח
צשעט שמיטה. ששאלו את פיה
צשעת שמיטה ואמרה צוה אני רוצה:
אוכלת משל אציה. מן הסתם:
מתניתין צשאנה רדופה. לילך תמיד
לצית אציה לצית בעלה חציב לה
הלכך כל שאר הרגלים ודאי שייכא
צמיה ורגל ראשון ספק וצרייתא
רדופה הלכך רגל הראשון ודאי צתר
אציה מכאן ואילך ספק: **כמולאם**
שלום. נתמצמתי עליו ונמלמתי
שלימה לו: להגיד שצחה. היאך
מקובלת היא צבית חמיה: **ושדים.**
להניק אחרים: אין לה. שאין הנאה
ממנה: **זו עילם.** שהיה צה דניאל
שנאמר (דניאל ח) ואני (דניאל הייתי)
צשאו"ש אשר צצמיה המדינה וכה
ללמוד ולא רצו צמיה צישאל אכל
צצל גדילה עזרא הסופר דכמ"ב (עזרא
ו) (הוא) הכין לצצו לדרוש (צצורת)
[את מורת] ה' [ולעשות] וללמוד צישאל
קח ומשפט: **ושדי אלו ס"ח.** המניקין
אחרים כשדיים הללו: **כמגדלות.**
שמניקין על הדור: **נטיעים.** נטיעות
יונקות שלא נתקלקלו עדיין ולא ארע
בהן שצ: **שאגודות פתחיהן לצעליהן.**
סותמות פתחיהן עד שמזדקקות
לצעליהן ואין נצעות לאחרים. לשון
אחר שמגדלות פתחיהן של נדה
לצעליהן לפרוש מהן ואע"פ שאתומן
רצה: **וכן הוא אומר ומלאו כמורק**
כווונים מוצת. מה וזית דהס כמ"ב
צוה ומלאו הכא נמי צנותינו כוונות על
די שמתמלאות תאווה ואין מזקקות
אלא עד שיצואו צעליהן: **כאילו נצנה**
היכל צימיהן. דהיי משמע מחוטבות
צצנין היכל. צצנית לשון צנין: צימי
עוהיה צו. משום דליירי צצנסת
ישראל צלשון אשה הנשאת לצעל
כדאמרן כמולאם שלום נקט נמי
להא דהושע דכמ"ב ציה תקראי

תהלים קמ"ב יג
7. דבר י' אשר יהי אל
הושע בן בארי בימי
עזיה יותם אחז ויחזקיה
מלכי יהודה ובימי
ירבעם בן יואש מלך
ישראל:
הושע א א
8. תחלת דבר י' בהושע
ויאמר י' אל הושע לך
קח לך אשת ונונים וילדי
ונונים כי ונה תונה
הארץ מאד י':
הושע ט א
9. וילך ויקח את גמר
בת דבליה ותהר ותלד
לו בן:
הושע ג ג

א. דשמו כיון שכבר
הגידה שבחה שמו לא
תלך עכשיו בבית אביה.
תוס' שאנן, ב. שלא
הגידה שבחה עיניו, שם.

לקמיה מפרש להו ובכולהו כצ צה"ס צימי עוהיה יומם אחז ומקוה שכולן החלו להינצל צימי
עוהיה וקיפחו חי ארבעה מלכים: לא דיו שלא אמר כן. אתה למד ממה שאמר לו הקדוש ברוך הוא קח לך אשת וזונים ולא אמר כן
לנציא אחר: (מלמתי כלן הגה"ה מלשון רבינו ארבעה נביאים כולו כמ"ב צוה צימי עוהיה צר ממכיה דכמ"ב ציה יומם אחז ומקוה
וצעמום לא כמ"ב אלא עוהיה ומיכה צימיו נתנצל אלא שצבר נתנע ויומם צנו שופט על הארץ לפיכך לא נקרא על שמו אכל
שלשה היו קודם שנלטרע צעמום [א] נאמר שנתים לפני הרעש וישעיה ציום הרעש דכמ"ב (ישעיה ו) וינועו אמות הספים שרעשו עליונים
לשורפו ותחמיתים לצולעו כמשפט קרח ועדמו שערערו על ההוהה ואותו היום נתנע והושע קודם לכולן): הכי גרסינן **אומר** לו קח לך
אשת וזונים ואח"כ **אומר** לו שגא: וילדי וזונים. שתלך לך צנים וזונים ספק שלך ספק של אחרים: גומרים צה. ציאתם ותאווה לצס:
דבליה